

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kender også det fif – det trick tror jeg hr. Gert Petersen talte om – at kalde en tale for retorisk. Det er i og for sig et sludderudtryk i sig selv.

Min tale var ikke mere retorisk end hr. Gert Petersens. Jeg kender også det trick at nævne stemmetallene i Senatet og hver gang undlade at nævne stemmetallene i Repræsentanternes Hus, hvor der var ca. 75 stemmers forskel mellem ja og nej.

Jeg noterer med glæde, at hr. Gert Petersen bekræfter, at han anser den anden verdenskrig for absolut uundgåelig, nødvendig og retfærdig. Men det var der altså masser af andre der på det tidspunkt, hvor den startede, ikke mente, således som hr. Gert Petersen ikke mener det om den nuværende krig.

Det er naturligvis en vurderingssag, hvilke ulykker der ville være sket, hvor meget større eller mindre de ville være blevet i forhold til det, man har gjort nu, hvis man handlede anderledes.

Jo, jeg er overbevist om bombningernes nødvendighed i den anden verdenskrig, for derved opstod der ikke efter den anden verdenskrig som efter den første en dolkestødslegende, og derved blev Tyskland totalt besejret.

Det er naturligvis tragisk, at befolkninger ofte må lide på grund af skrupgale, indtil sindssyge grænsende beslutninger, visse ledere i visse lande somme tider tager. Men jeg tror, det var nødvendigt. Og jeg tror, at både Churchill og Roosevelt har været fuldt på højde med situationen og fuldt så etisk tænkende og medmenneskeligt tænkende som vi andre, når de vurderede, at det var nødvendigt.

Så taler hr. Gert Petersen om, at det kunne have ventet et eller halvandet år til. Jamen så havde alliancen med garanti ikke holdt, så havde stemningen ikke holdt. Så ville denne populistiske stemning: Åh, lad os ikke risikere nogle tusinde mennesker, meget nemt have kommet til at koste det hundredfoldige, indtil det tusindfoldige.

Derfor er det godt, at der i spidsen for visse nationer står besindige mennesker med overblik, som kan vejlede de befolkninger, som naturligvis ikke kan have helt samme indsigt som dem, der sidder med alle informationer og sidder med ansvaret.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Et enkelt spørgsmål til hr. Gert Petersen, der sagde, at det gjaldt for stort set alle generalstabschefer, at når de først var gået af, så blev de meget klogere. Så vil jeg godt spørge: Gælder den samme regel også for partiformænd, der går af?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det sidste spørgsmål kan besvares meget hurtigt og meget nemt: Nej!

Så tilbage til sagen. Hr. Arne Melchior ved udmærket godt, at det er Senatet i USA, der er mest interessant, når det drejer sig om udenrigspolitik. Det er det særlige udenrigspolitiske kammer, om jeg så må sige, og det er også her, den udenrigspolitiske ekspertise findes. Her var der altså 47 pct., der stemte imod at give præsidenten den fuldmagt, som jeg også beklager at et lille flertal desværre gav ham.

Diskussionen om luftbombardementerne af tyske byer og betydningen af det for den anden verdenskrig bølger blandt historikerne. Jeg vil holde på, at det er den mest udbredte opfattelse, at disse bombardementer ikke bidrog ret meget til Tysklands nederlag.

Men det var nu noget andet, der kaldte mig herop. Det var, at hr. Arne Melchior siger, at Gert Petersen erkender altså, at anden verdenskrig var uundgåelig. Ja, det erkender jeg, ikke i dette øjeblik, men det har jeg jo skrevet om adskillige gange.

Jeg vil godt minde om, at i 1935 angreb Mussolini Etiopien, det daværende Abessinien, og i den anledning rejste der sig en stærk stemning for en oliebojkot af Italien. Det var tilfældigvis især, hvad skal vi sige venstresiden, som gik ind for oliebojkotten, ikke mindst det britiske arbejderparti. Højresiden i europæisk politik var imod, og som følge deraf blev oliebojkotten ikke til noget, og som følge deraf kunne Mussolini med sindsro erobre Abessinien og Hitler kunne føle sig opmuntret til at gå i hans fodspor.

Hvis nu den oliebojkot var blevet effektiv, hvis den var blevet besluttet af Folkeforbundet og Italien var løbet tør for olie – og det ville Italien – så havde det abessinske eventyr været slut for Mussolini, og der havde været lagt en